

Překvapivý NÁSLEDNÍK

Pro čtenáře knihy
*Červená, bílá
a královsky modrá*

JAX CALDER

FRAGMENT

Překvapivý následník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jax Calder

Překvapivý následník

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Překvapivý
NÁSLEDNÍK

JAX
CALDER

FRAGMENT

© 2023 Jax Calder
Translation © Alžběta Kalinová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-253-6975-3
ISBN e-knihy 978-80-253-7030-8 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-243-7031-5 (1. zveřejnění, 2024) (ePUB)
ISBN e-knihy 978-80-234-7066-7 (1. zveřejnění, 2024) (MOBI)

Kapitola I

CALLUM

Nepanikař. Hlavně *nepanikař*. Tohle přece nemůže být úplně nejtragičtější schůzka v dějinách. Tak třeba Napoleon, ten byl určitě taky někdy na rande, ne? Nebo Mussolini. Dokonce i Pol Pot se možná někdy pokusil okouzlit nějakou nešťastnici a následně s ní povečeřet. Jistě musím být lepší společník než sebestředný vraždící diktátor?

Ačkoli ten patrně nikdy své vyvolené nerozlil celou sklenici vína do talíře s hřebenatkami a na blůzu, jako se to právě podařilo mně.

„Vážně se moc omlouvám,“ zopakoval jsem. Emily se marně snažila vyčistit skvrnu na saténové blůzce ubrouskem. Byla to zajímavá skvrna. S přimhouřenýma očima připomínala zmutovanou ovci. Během let jsem se však naučil, že sdílet podobně zajímavé postřehy, jimiž mě můj mozek bombarduje, zpravidla nekončí dobře. A v tu chvíli jsem měl dojem, že bych si měl opravdu dávat pozor na jazyk.

Takže jsem raději řekl něco společensky přijatelnějšího. „Čistírnu samozřejmě zaplatím.“

Emily mi nenávisným pohledem jednoznačně potvrdila, že účet z čistírny ke mně v budoucnu stoprocentně doputuje.

„Omlouvám se.“ Existuje nějaký zákonný limit, kolikrát se člověk může omluvit? Já už ho určitě musel dosáhnout. „Vždycky hodně

gestikuluju, když mluvím,“ dodal jsem. Pravdivě. Její sklenka červeného nebyla mou první obětí.

Emily se zamračila. „To jsem si všimla.“

Kdyby se naše rande jinak vyvíjelo slibně, snad bychom se mému přešlapu mohli i společně zasmát. Naneštěstí se schůzka zdála být odsouzena ke kolosálnímu neúspěchu od chvíle, kdy se Emily posadila a prohlédla si mě nadšeným pohledem.

„Takže ty studuješ dějiny? To zní moc zajímavě, povídej.“

„Aha, no, víš,“ zamrkal jsem, „už nějakou dobu jsem si neaktualizoval profil. Se školou jsem vloni jaksi... tak trochu... seknul. Studoval jsem už celou věčnost a dopsání diplomky bylo pořád v nedohlednu...“

„A co teda teď děláš?“

„Pracuju v call centru v pojišťovně.“

Až do té chvíle jsem netušil, že něčí úsměv může tak rychle zmizet. Skoro jako by ho spolkla s douškem chardonnay. „Aha,“ odušila.

Jsem zvyklý, že moje pracovní pozice funguje jako zabiják konverzace. Což je škoda, protože ve skutečnosti bych se díky ní mohl podělit o spoustu zajímavých historek.

Pokud vám někdo dokáže poskytnout opravdu cenné životní rady, jsou to právě lidé pracující v pojišťovnictví.

Tak například včera jsem řešil případ jedné ženy, která se nějakou záhadou ocitla se svým ferrari na odlehlé venkovské cestě v obležení stáda koz. Zkusila je rozehnat troubením, jenže tím je akorát rozčílila a dvě z nich vyskočily na kapotu a podupaly ji. Z toho si lze vzít užitečné ponaučení. Pokud někdy zabloudíte a skončíte na opuštěné cestě obklopení stádem koz, troubit není dobrý nápad.

Svou práci mám navíc po většinu času opravdu rád. Těší mě pomáhat druhým. Lidé, kteří mi volají, jsou zpravidla rozrušení, protože se jim přihodilo nějaké neštěstí. A já se pokaždé snažím, aby se po ukončení hovoru cítili o něco lépe. Je to takový můj soukromý způsob, jak ve světě rozsévat dobro.

Emily nicméně nepůsobila dojem, že by ji postřehy ze života pojišťováka mohly zajímat.

Z mého profilu očividně mylně vyvodila, že jsem nadějný akademik, a skutečnost ji zklamala.

Zklamání je emoce, kterou v lidech setkání se mnou vzbuzuje často. Přinejmenším na rande.

Kdyby šlo o něčím obličej i tvrdit, že funguje jako falešná reklama, byl by to můj. Moje matka byla herečka a modelka proslulá okouzlující krásou a já se jí výrazně podobám.

Jenže genetici bohové mi kromě vzhledu přisoudili i neohrabané pohyby, vášnivý zájem o neobvyklá témata a výstřední smysl pro humor.

„Tvůj problém je, že jsi příliš krásný,“ prozradil mi můj kamarád Scott poté, co jsme vypili příliš mnoho panáků tequily, které na něj zafungovaly jako sérum pravdy. Holky s tebou chtějí na rande kvůli té pěkné tvářičce, jenže jakmile tě trochu poznají, zjistí, že ani tvoje krása nemůže dostatečně vykompenzovat tvé podivínství.“

„Rád pomáhám se šířením osvěty mezi ženami, že krása není všechno,“ zabručel jsem a nalil si dalšího panáka.

„Je to od tebe prakticky služba veřejnosti,“ přikývl Scott.

Snažil jsem se tomu smát, protože Scott a můj další kamarád Cliff často využívali příhody z mých schůzek jako zdroj zábavy.

Jen co jsem Emily spatřil, mi bylo jasné, jak se budou smát, až jim o tom budu vyprávět.

Najednou se mi krátce, ale bolestně zastesklo po mámě. Nebyla to žádná dokonalá matka, ale vždycky mě uměla podržet.

Během maturitního plesu mi moje partnerka Amy Maloneová dala košem a strávila celý večer ve společnosti jiného kluka. Když jsem kolem ní v závěru večera procházel, slyšel jsem, jak hlasitě prohlásila: „On je prostě hrozně divnej. Jediný, o čem se chtěl bavit, bylo potopení Titanicu. Chápeš to?“

Je to opravdu nešťastný osobnostní rys. Jakmile narazím na něco, co mě zaujme, musím si o tom zjistit úplně všechno a následně mám

potřebu se o nově nabyté znalosti podělit i s širokým okolím. Amy zjevně neocenila informaci, že jeden z komínů na Titanicu postavili čistě z estetických důvodů a že na palubě byly záchranné lodě jen zhruba pro třetinu lidí na palubě.

Když jsem se z plesu vrátil domů a máma uviděla můj výraz, objala mě a zašeptala mi do ucha jeden ze svých oblíbených citátů.

„Nemusíš se měnit, akorát potřebuješ najít někoho, kdo tě bude mít rád přesně takového, jaký jsi.“

Nicméně s tím, jak seznam mých prvních schůzek, ze kterých se staly poslední, narůstal, bylo čím dál těžší udržet si optimismus a naději, že někdo takový vůbec existuje. A pokud ano, je možné, že se jedná o stvoření čistě mytologického charakteru. Něco jako lochneska.

A vzhledem k tomu, že Emily se na mě dívala, jako bych byl kříženec mezi švábem a přejetou kočkou, ani ona tou osobou očividně nebyla.

„A co ty...“ přinutil jsem se k žoviálnímu tónu. „Nechceš mi o sobě taky něco povědět?“

Emily pootevřela ústa, ale já se už nikdy nedozvím, zda se chtěla jen nadechnout, nebo mi něco odpovědět, neboť právě v tu chvíli jsme byli přerušeni.

„Promiňte, pane.“

Ačkoli měl ten muž na sobě elegantní oblek s kravatou, bylo zcela zřejmé, že patří k nějakému bezpečnostnímu útvaru. Měl nepřirozeně rovný postoj a očima těkal kolem sebe, jako by v duchu hledal trasu k nejbližšímu východu.

„Callum Prescott?“ otázal se mě s jiskrným britským přízvukem.

„Ehm... no... ano, to jsem já,“ odpověděl jsem.

Nemůžou vás přece zatknout za polití své spolustolovnice červeným vínem. Nebo ano? Vždyť to se snad nedá klasifikovat jako těžké ublížení na zdraví, ne?

Co když Emily patří do nějaké mafiánské rodiny s vlastními vymahači práva a tajně jim poslala nějakou SOS šifru s významem *šla jsem na rande s příšerným idiotem, přijedte a zbavte mě ho?*

„Byl byste tak laskav a doprovodil mě ven, pane? Musím s vámi probrat jistou důležitou záležitost,“ oznámil mi ten upjatý panák.

Podobně začínají thrillery. Neměla by právě teď začít hrát zlověstná hudba?

Odvážil jsem se vyhlédnout ven a opravdu! Přímou na chodníku parkovala tmavá dodávka s tónovanými skly.

Zamrkal jsem na ni. Fantazie, které si přehrávám v hlavě, zpravidla nemají žádný reálný základ. Nevěděl jsem, co si o tom myslet.

„Ehm... kdo jste?“ odvážil jsem se.

„O tom si můžeme promluvit venku.“

„Nezlobte se, ale já s vámi nikam nepůjdu, dokud mi neřeknete, kdo jste a proč jste přišel,“ sdělil jsem mu jako každý běžný smrtelník, který už v životě viděl slušnou řádku thrillerů, jejichž zápletku zahajuje únos.

Muž letmo pohlédl na Emily. „Skutečně bych to s vámi raději probral v soukromí.“

„Cokoli máte na srdci, můžete to říct i před mou dívkou,“ prohlásil jsem. Ještě že tam Emily byla, aspoň jsem ji mohl využít jako svědka.

Muž zaváhal, ale pak mi v několika rychlých větách odpověděl. „Jmenuji se Spencer Mattingly. Jsem agent americké pobočky Scotland Yardu. Dostali jsme za úkol postarat se o vaši bezpečnost, pane.“

Zamračil jsem se. „Proč byste se měli starat o mou bezpečnost?“

Než mi odpověděl, stáhl rty těsně k sobě. „Opravdu se domnívám, že byste se mnou měl jít ven, pane.“

Vydoloval jsem v sobě přísný hlas pracovníka pojišťovny. Ten jsem se naučil používat na zákazníky, kteří trvají na plnění, přestože už dva roky neplatí žádné poplatky. „Lituji, ale nehnu se odtud, dokud mi nevysvětlíte, proč se máte starat o mou bezpečnost.“

Spencer se zamračil, znovu šlehl pohledem po Emily, načež se zadíval opět na mě. Zdálo se, že dospěl k rozhodnutí. „Máme za úkol postarat se o vaši bezpečnost a eliminovat tak hrozby vůči Koruně, pane.“

Říkal Koruně? Sakra.

Najednou jako bych měl místo žaludku žumpu. Skoro jsem vnímal, jak se kousky těstovin, které jsem si právě dal jako předkrm, snaží přichytit k jeho stěnám ve snaze nezačít se propadat vstříc temnému osudu.

„Koruně?“ vyhrkla Emily.

„Jsem jedenáctý v pořadí,“ připomněl jsem Spencerovi. „Takže moje bezpečí jistě není prioritou.“

„Došlo k jistým událostem, které situaci změnily,“ sdělil mi Spencer. Zamrkal jsem. „Co se stalo?“

Spencer stiskl rty. „Následkem policejního vyšetřování přišli jistí vysoce postavení členové královské rodiny o své nástupnické právo.“

Obočí mi vyskočilo až k vlasům. „Jací vysoce postavení členové královské rodiny?“

Spencer si odkašlal. „Tedy... vaši tři strýcové a jejich děti. V podstatě se jedná o všechny vysoce postavené členy rodiny až na Její Veličenstvo.“

O všechny? O všechny? Ta slova poletovala sem a tam a odmítala se usadit.

Pokud všichni vysoce postavení členové královské rodiny přišli o své nástupnické právo a on sem přijel zajistit mou bezpečnost... tak to přece ještě nemusí znamenat, co si myslím, že to znamená...

„Tak počkat, říkáte mi tu snad... chcete tím naznačit, že...?“

Když Spencer viděl, jak se v tom ztrácím, skoro jako by se mu mě zželelo. Chápavě se zadíval do mých zděšených očí.

„To znamená, že jste se stal následníkem britského trůnu.“

Kapitola 2

OLIVER

„Tak tohle je totální, kolosální průser,“ zhodnotil můj ministr vnitra Alfred. Zrovna jsme společně kráčeli spoře osvětlenou chodbou k vládní zasedací místnosti.

„Přesně to se stává, když se potkají dva průsery, rozdají si to spolu a vznikne ohromná hromada sraček,“ dodal můj osobní tajemník Toby.

Zdálo se, že mí poradci do změti těch překérních průserů pořádně zabředli. Vzniklou situaci jsem bohužel sám nedokázal popsat jinak.

„Zatýkání členů královské rodiny. Neslýchané,“ pokračoval Alfred.

Nejvýše postavení členové kabinetu se sesedli kolem velikého stolu k mimořádnému jednání. Byla sobota. Po obědě mi zavolal policejní komisař a brzy nato i sama královna, takže okolo páté odpoledne jsem svolal krizovou schůzi s tím, že všichni členové kabinetu mají ihned se vším praštit a co nejrychleji se dostavit do Downing Street.

Bernard, místopředseda vlády, přišel oblečený na squash. Helen, která na sobě měla síťované punčochy a rudý korzet s hlubokým výstřihem, musela být zrovna na cestě na maškarní. Aspoň jsem tedy doufal, že byla na cestě na maškarní, jinak bych se už na svou ministryni školství nikdy nedokázal podívat stejně.

Všichni příchozí jako obvykle vstali a kývli mi na pozdrav – „pane premiére“ –, na což jsem si ani za ty tři roky od svého zvolení do funkce tak docela nezvykl.

Toby hodil na stůl desky, které přinesl, a svezl se do židle vedle mě.

„Jak bys zhodnotil situaci?“ zeptal jsem se ho tiše do hrkání židlí, zatímco si ostatní zase sedali.

„Monarchie bude mít co dělat, aby se z tohohle vzpamatovala,“ odpověděl polohlasně.

Neřekl bych, že to Toby příliš dramatizoval. Můj politický instinkt mi napovídal totéž. Těžko si představit, jak by monarchie mohla ze skandálu těchto rozměrů vyjít nepošramocená.

Zhluboka jsem se nadechl a podíval se do shromážděných tváří. Všichni čekali, co řeknu. „Dobře, než rozhodneme, jak přesně zareagovat, potřebujeme se seznámit se všemi fakty. Thomasi, můžeš nás provést vším, co se ti do této chvíle podařilo zjistit?“

Thomas, prostředník mezi vládou a Scotland Yardem, přikývl a svižně se ujal slova.

Nebyl to pěkný příběh.

Scotland Yard už měsíce podezíral členy královské rodiny z účasti na nelegální činnosti jistého blízkovýchodního obchodního syndikátu. Konkrétně z úplatků za zprostředkovávání schůzek s vlivnými a mocnými hráči ze Spojeného království.

Nikdo však nemohl předvídat, kolik členů rodiny bude do tohoto skandálu, provázeného další nezákonnou činností, zapojeno. Jako by stačilo zatahat za jedinou nitku, aby se okamžitě rozpadly celé šaty.

Každý stávající člen nejužšího kruhu královské rodiny byl nějak zapletený. Počínaje Albertem, princem z Walesu, a konče princeznou Chloe, která vždy budila dojem, že víc než cokoli jiného ji zajímá její profil na sociálních sítích. Očividně si i ona sem tam odskočila od nahrávání fotek své snídaně k rodinnému podnikání s úplatky.

„Mohou být vůbec členové královské rodiny z něčeho obviněni?“ nadhodil Bernard.

„Ano. Zákonná imunita se vztahuje jen na vládnoucího panovníka. K zatčení sice nesmí dojít v jeho přítomnosti ani v prostorách královského paláce, ale ve Scotland Yardu mě ujistili, že na to brali zřetel. Její Veličenstvo dohlíželo na to, aby zatýkání proběhlo podle pravidel,“ informoval jsem všechny.

Bernard se zamračil. „Co ti královna Katharine k celé té věci řekla?“

„Ujistila mě, že všechny do skandálu zapletené členy královské rodiny seznámila se svým očekáváním, že se vzdají svého práva na nástupnictví,“ odpověděl jsem.

„Ještě předtím, než stanou před soudem?“

Přikývl jsem. „Bylo mi řečeno, že důkazy jsou zdrcující, ale královna nemá pravomoc vyloučit někoho z následnické linie sama. Na to je třeba usnesení parlamentu.“

„A tady vstupujeme do hry my,“ ozval se Toby zkroušeně.

„Jak rychle můžeme takový zákon protlačit?“ zeptala se Cornelia, ministryně životního prostředí.

„Tak rychle, jak to jen půjde. Legislativní proces můžeme zrychlit, pokud návrh předložíme v horní i dolní komoře zároveň. Když bude třeba, dokážeme ho schválit v řádu dnů,“ ujistil nás Bernard.

Přikývl jsem. „Promluví s Mathesonem. Myslím, že je klíčové, abychom v tomto případě táhli všichni za jeden provaz.“

Harry Matheson, lídr opozičních konzervativců, byl všeobecně známý jako ta největší a nejpichlavější osina v mém zadku.

Jenže bylo jasné, že jakmile to praskne, veřejnost začne lačnit po krvi. A já si nedovedl představit, že Harry půjde proti veřejnému mínění, jen aby podkopal autoritu méj vlády.

„Předpokládám, že ve sněmovně lordů nás problémy nečekají?“ nadhodila Cornelia.

„Neumím si představit, že by se někdo odvážil vystrčit hlavu v zájmu obrany něčeho, co bránit nejde,“ odpověděl Toby.

Alfred se zamračil a otočil se ke mně. „Jenže co bude s monarchií? Kdo je vůbec novým dědicem trůnu?“

„Callum Prescott,“ povzdechl jsem si.

Toby nakrčil nos. „Kdo?“

Stočil jsem pohled na Rosalii, ministryni zahraničních věcí. Když mi královna sdělila to jméno, reagoval jsem stejně jako teď Toby. Běhen tří let ve funkci premiéra jsem se setkal i s níže postavenými členy královské rodiny, ale na žádného Calluma jsem nenarazil, takže jsem Rosalii záukoloval, aby o něm něco zjistila. Už jsem se nemohl dočkat, co za těch třicet minut vyhrabala. Ať už to byl kdokoli, mezi britskou smetánku rozhodně nepatřil.

Rosalia si odkašlala. „Callum Prescott, syn prince Michaela. Plod Michaelova krátkého manželství se Sophií Prescottovou, americkou herečkou.“

Princ Michael byl královniným nejmladším synem. Byl to rebel, jehož britský bulvár sledoval pokaždé, jen co vystrčil paty z paláce, protože to téměř garantovalo chytlavý titulek do ranního vydání. Žil na hraně a v mladém věku zahynul při lyžařské nehodě.

„Callum vyrostl zcela v ústraní v Kalifornii. Zdá se, že Sophie udělala vše pro to, aby ho udržela od monarchie stranou. Dokonce trvala na tom, aby po jejím rozvodu s princem Michaellem Callum nepoužíval titul princ a nechal si její dívčí příjmení.“

Všiml jsem si, jak se moje zděšení zrcadlí ve tvářích ostatních členů kabinetu.

Dědic britského trůnu je Američan.

Situace vypadala pro královskou rodinu čím dál hůř. Jestli je něco, čemu britská veřejnost nijak zvlášť nefandí, je to povýšený buran z Ameriky.

Rosalia rychle ťukla na klávesnici svého laptopu a na obrazovce na stěně se zjevila fotografie mladého muže někde mezi dvacítkou a třicítkou.

Dobrý bože. Callum Prescott byl neskutečně pohledný, ale všechno na něm křičelo Amerikou. Tmavě plavé vlasy, zelené oči, opálená pleť, ostře řezané lícní kosti i široký úsměv.

Na téhle straně Atlantiku nemá tak dokonale rovné a zářivě bílé zuby vůbec nikdo. Jednoduše nám tu chybí nějaký gen. Nebo zkušený ortodontistě. Kdyby bývalá vláda nalila víc prostředků do zubních ordinací spadajících pod veřejné zdravotnictví, třeba by se mohly naše úsměvy rovnat těm americkým.

„Je mu dvacet pět a studoval na Berkley. Trvalo mu pět let, než dodělal bakaláře, protože několikrát změnil studijní obor. Pak se zapsal na magisterský program na katedře historie, ale nakonec studium nedokončil. V současné době pracuje v call centru pojišťovny,“ pokračovala Rosalia.

„A má se stát příštím králem Spojeného království?“ Alfredova otázka vyzněla téměř řečnický.

„Zjevně. Scotland Yard už ho vyzvedl a dopravil sem na setkání s královnou.“

Znovu jsem se ujal kormidla. „Díky, Rosalie. Situace se očividně neustále vyvíjí. Nicméně až to vyjde najevo, potřebujeme mít po ruce nějaké prohlášení. Chci, abychom všichni zpívali tu samou písničku,“ dodal jsem a významně se na každého z přítomných podíval. Jeden by čekal, že nejtěžší na mojí práci bude jednání s opozicí. Jenže po třech letech vlády můžu s jistotou tvrdit, že většina mých šedin jde na vrub chování poslanců z mých vlastních řad. Smutná realita.

„O čem má ta písnička být?“ zajímal se Alfred.

„O tom, že jsme jednáním členů královské rodiny zcela zdrceni a okamžitě schválíme zákon, který jim odebere nástupnické právo, ale neměli bychom zapomínat, že Anglie je monarchií už víc jak tisíc let, takže královna Katharine i nový následník mají naši plnou podporu.“

„Ať se k tomu postavíme jakkoli, celonárodní debatě o tom, jestli Británie jednadvacátého století potřebuje krále, navíc amerického krále, se stejně nevyhneme,“ podotkl Alfred.

S tím jsem nemohl nesouhlasit.

Toby sklouzl pohledem k fotografii Calluma Prescottta, který se na nás z obrazovky na druhé straně zasedačky spokojeně uculoval svým dokonalým úsměvem.

„Myslíte, že má vůbec tušení, do jakého vosího hnízda se vydává?“ prohodil.

Kapitola 3

OLIVER

„Tvoje protimonarchistické srdce musí nad dnešními událostmi jistě tajně plesat,“ poznamenal Toby tiše. To bylo o dvě hodiny později, když jsme odcházeli ze zasedací místnosti. Podařilo se nám hrubě načrtnout zákon, jímž odebereme diskreditovaným členům královské rodiny právo na pořadí v nástupnické linii.

S Tobym jsme se znali od prváku na Oxfordu. Ze začátku jsem se ve škole cítil úplně mimo, jelikož jsem pocházel z městského sídliště v Ilfordu, oblasti státem podporovaného bydlení, kde se spory řešily spíše pěstmi než jízlivou odpovědí. Pocity nedostatečnosti jsem si léčil pěstováním anarchistických názorů doprovázených požadavky na odstranění vlády oligarchie, o něž jsem se často děлил v debátním kroužku. Po několika pivech v hospodě o to hlasitěji a vášnivěji.

Od té doby jsem zjistil, že zachovat si anarchistické postoje je těžké, když se sami stanete součástí establishmentu.

„Naším úkolem je udržet v zemi maximální stabilitu,“ připomněl jsem Tobymu.

Toby zvedl obočí. „A ty myslíš, že Američan v pozici budoucího krále zachování stability nějak pomůže?“

„Kdo ví?“ pokrčil jsem rameny. „Musíme počkat, jak se situace vyvine. Podstatné bude dobře vyhodnotit převládající náladu ve společnosti. Nemůžeme si dovolit začít monarchii jen tak podrývat.“

„A pokud si celková nálada ve společnosti začne žádat referendum o zachování monarchie?“ zvedl Toby i druhé obočí.

„Pak to samozřejmě uděláme,“ odpověděl jsem.

Vzhledem k tomu, že Británie postrádá jednoznačnou kodifikovanou ústavu, neexistuje žádný návod, jak monarchii ukončit. Panuje nicméně široce podporovaný názor, že rozhodnutím parlamentu o vypsání referenda, v němž by měl šanci vyjádřit se každý občan s volebním právem, by to začalo.

Toby se usmál. Jeho názor na aristokracii se s tím mým téměř úplně shoduje.

„Palác mě požádal, abych se s Jejím Veličenstvem a novým následníkem zítra sešel,“ oznámil jsem mu. „Hodlám tam jít s otevřenou myslí.“

Ptáte se, zda protimonarchisticky založená část mého já cítila zadosťuchinění při představě, že princům a princeznám bude poněkud sražen hřebínek?

Rozhodně.

Alberta, prince z Walesu, jsem nikdy neměl v oblibě. Na rozdíl od jeho matky z něj vždy vyzařovalo, že ho jeho privilegium nadmíru těší. A na základě krátkých interakcí s jeho třemi dětmi jsem nabyl dojmu, že po něm zdědily stejný postoj.

Během mé cesty vzhůru po britském politickém žebříčku jsem musel čelit různým druhům snobství a zakořeněným předsudkům, nicméně ten *já jsem lepší než ty, protože jsem se tak narodil* mě odjakživa dráždil ze všech nejvíc.

Albertovy mladší bratry, Edwina a Jamese, jsem ani zdaleka nepoznal tak dobře jako Alberta. Edwin na mě pokaždé působil zmateně a bezradně. V Jamesovi jsem naproti tomu spatřoval kluzkého úhoře, který se narodil se zpožděním několika století. Bylo snadné představit

si Jamese v patnáctém století, jak pletichaří, aby svrhl své dva bratry a urval si trůn pro sebe. Jenže Jamesovi z jednadvacátého století nezbylo než spokojit se s údělem méně vlivného člena královské rodiny.

Sešli jsme s Tobym po hlavním schodišti.

„Zítřek bude jistě zajímavý,“ poznamenal Toby. „Spěte sladce, pane premiére.“ Když mě Toby oslovuje titulem, vždy v jeho hlase slyším náznak ironie. Hádám, že má původ ještě v dobách, kdy jsme na Oxfordu bydleli společně a on byl svědkem toho, jak do noci popíjím nejlevnější jablečné víno a ráno pak ve spodním prádle obhajuju marxistickou teorii.

„Dobrou noc, Toby,“ rozloučil jsem se s ním.

Pak jsem schodiště zase vyběhl. Na jeho stěnách visí černobílé portréty všech premiérů Spojeného království v historii. Až se jednou veřejnost rozhodne, že o mé služby už nadále nestojí, mé funkční období skončí a připojí se k nim i moje fotografie.

Vystoupal jsem do třetího patra, kde se nachází můj soukromý byt.

Byt, v němž je živo asi jako v márnici. Sice tomu tak je už víc než rok, ale přesto mě dodnes zaráží vracet se domů do takového ticha.

Nemám tam absolutně nic živého, dokonce ani květinu.

Vešel jsem a moji pozornost upoutal obraz na protější stěně.

Ošklivá malba mola v Southend-on-Sea. Roky se těšila čestnému místu na zdi babiččina obývacího pokoje, kde jí připomínala naše každoroční prázdniny v karavanu na pláži. Ty byly jediným přepychem v našich životech. Celý rok jsme se těšili, jak budeme na pláži stavět hrady z písku a jak nás bezohledné počasí občas zažene na kolonádu do kaváren, kde mají u každé položky na jídelním lístku obrázek. Jako byste před objednáním potřebovali připomenout, jak vypadá kaše s klobásou a rozvařeným hráškem.

Babička mi ten obraz věnovala jako svatební dar, když jsem si vzal Garetta. Vzpomínám si, že se tehdy na stole plném stříbrných omáčníků a křišťálových skleniček, zabalený v levném balicím papíru a oмотaný špagátem, dosti vymykal.

„Nechci, abys v životě zapomněl na svoje kořeny,“ řekla mi k tomu. Jak bych mohl.

Jsem syn matky samoživitelky, která se během jednoho nemotorného dostaveníčka v uličce za vyhlášenou hospodou v Brentwoodu ani neobtěžovala zjišťovat celé jméno chláпка, s nímž se rozhodla sdílet své tělo. Prý se jmenoval Grant. Nebo možná Graham? Jeho jméno každopádně začínalo na G. Nejspíš to byl zedník. Nebo možná instalatér? Každopádně musel pracovat rukama, jelikož matka si vybavovala jeho hrubé dlaně.

Což bylo daleko víc informací, než jsem se potřeboval dozvědět, když jsem ji v osmi letech požádal, zda by mi víc neobjasnila můj původ.

Před rodičovskými povinnostmi záhy utekla, takže mě vychovali moji prarodiče. Babička byla za ty roky tvrdé dřiny, kdy vařila nevděčným dětem školní obědy, odměněna důchodem, během něhož musela vychovat tvrdohlavého vnuka, a ještě se postarat o invalidního manžela.

Děda byl horník. Práci obětoval zdraví svých plic, takže jsem celé dětství poslouchal jeho astmatické sípání a hučení kyslíkového přístroje.

„No tak, Olie, teď předved' Johna Cleese,“ říkával mi svým typickým yorkshireským přízvukem. „To je můj kluk.“

V takových chvílích jsem nasadil svou imitaci hlasu Basila Fawltyho ze slavného seriálu Hotýlek. „Manuel je z Barcelony. Bylo by rychlejší vycvičit místo něj opici. Estúpidisimo! Kontinentální kreténe!“

Tím jsem dědu pokaždé rozesmál, což vždy vedlo k nevyhnutelnému záchvatu kašle, načež babička vyšla z kuchyně, aby nás ztrestala pohledem. Při tom jí ale cukal horní ret, který prozrazoval, že se tiše baví.

„Tenhle kluk jednou ovládne divadelní prkna, pamatujte na mé slova,“ říkával děda poté, co se vzpamatoval natolik, že byl zase schopen mluvit.

A ačkoli jsem se nevydal na hereckou dráhu, kterou mi děda předpověděl, imitátorský talent se mi hodil. Stačil týden pobytu na Oxfordu, abych přestal polykat souhlásky a opustil svůj essexský přízvuk ve prospěch společensky přijatelnějšího přízvuku středoanglického.

Nešlo však jen o moji mluvu. Rychle jsem přebíral i společenské zvyklosti a naučil se, jak snadno proplouvat mezi různými skupinami lidí. Narodil jsem se do pracující třídy, vzdělání jsem získal středostavovské, a nakonec jsem si vzal člena smetánky.

Kontakt s celým spektrem britské společnosti, propojený s hluboce zakořeněnou potřebou bojovat proti nespravedlnosti, kterou ve mně probouzela vzpomínka na sípajícího dědu, mě nakonec svedly z cesty právníka ke kariéře politika.

Člověku se až motá hlava z představy, že kluk z essexského panelákového předměstí, který ve škole dostával obědy zdarma, se najednou ocitl v čele celé země.

To je na demokracii to nejlepší.

Občas se při nějakém státním banketu nebo v budově parlamentu zahlédnu v odraze skla. A místo abych viděl vůdce země – muže, v něhož jsem vyrostl – vidím toho malého Olieho z Essexu, jak si mě zkoumavě prohlíží. V takové chvíli mívám stejný pocit jako tehdy, když mi bylo šest a v Southendu mě smetla taková vlna, že jsem se točil kolem dokola a neměl tušení, kde je hladina a kde dno, dokud mě babička nevytáhla.

Prošel jsem okolo obrazu mola do pracovny. V této místnosti trávím v bytě nejvíc času. Nakonec zajdu i do kuchyně, abych si udělal sendvič, ale teď jsem sáhl do spodního šuplíku starožitného dubového stolu pro láhev skotské. Uvelebil jsem se v židli, rozepnul si límec košile, uvolnil uzel na kravatě a zadíval se na sklenici a láhev před sebou. Najednou jsem pocítil tíhu každého okamžiku, který jsem za těch devětatřicet let na světě prožil.

V takových chvílích mi Garrett chybí nejvíc. Ve dnech, jako byl tenhle, kdy nemám nikoho, s kým bych si mohl o všem promluvit.

Na jednu šílenou a nesoudnou vteřinu jsem si představil, jak mu volám do jeho hnízdečka lásky ve Fulhamu a ruším ho od zábavy a her, kterým se právě oddává se svým italským milencem Riccardem, jen abych si s ním mohl promluvit.

„Čau, já vím, že jsme se rozešli, protože jsi mě nazval bezcitným parchantem, který před tebou dá vždycky přednost práci, a ještě navíc si myslíš, že ani nedokážu milovat, ale nemohl bys chvíli poslouchat, abych si mohl postěžovat? Řeším potenciální pád monarchie. Koho by napadlo, že k tomu dojde, zrovna když budu ve funkci já? Myslíš, že bych měl tuhle instituci, která v zájmu vlastního prospěchu vyplenila třetinu světa, bránit, nebo bych měl udělat všechno, co bude v mých silách, abych její konec urychlil?“

Nakonec jsem telefon nezvedl a raději si nalil skotskou.

Kapitola 4

CALLUM

Když se ocitnete v soukromém tryskáči královské rodiny kdesi nad Atlantikem, dá se to brát jako dost spolehlivé znamení, že váš život nabral poněkud nečekaný směr.

Vrtěl jsem se v koženém sedadle a přejížděl prsty po područkách. Nebyly plastové jako všechny ostatní, s nimiž jsem se setkal v jiných letadlech. Kdepak, tyhle byly vyrobené ze dřeva a vyleštěné tak, že jsem v nich viděl svůj rozmazaný odraz. Dokonce i rozmazaný jsem vypadal zaraženě.

„Dal byste si něco k pití, Vaše královská Výsosti?“ otázal se mě stevard.

Když mě oslovil mým titulem, několikrát jsem překvapeně zamrkal. Teprve pak jsem odpověděl: „Ne, děkuji.“

Ačkoli jistá část mého já byla v pokušení zjistit, jaký typ alkoholu na palubě podávají, tak nějak jsem tušil, že kdyby se k mé současné situaci připojila ještě podnapilost, nedělalo by to dobrotu.

„Tak něco k jídlu? Kuchař vám připraví cokoli, co si budete přát.“

Obočí mi vystřelilo až k vlasům. „Vy tady máte kuchaře? V letadle?“

Stevardův zdvořilý výraz nezakolísal ani tváří v tvář mému překvapení. „Ano. Letí s námi i kuchař. A připraví vám cokoli, co si budete přát.“

No jasně. Ačkoli vyzkoušet kulinářský um letadlového šéfkuchaře působilo stejně lákavě jako nabídka alkoholu, dost jsem pochyboval, že kdybych do svírajícího se žaludku poslal cokoli k jídlu, prospělo by mi to.

„Nic nechci, děkuji.“

Spencer sedící přes uličku horečně ťukal do telefonu. Hádal jsem, že se snaží připravit na to, co přijde, až přistaneme. Neměl jsem vlastně ani ponětí, co se děje. Od chvíle, kdy mi Spencer sdělil, že jsem se stal následníkem trůnu, jsem žil ve stavu zmateného šoku.

Potom, co vyřkl ona slova, jsem sjel pohledem k Emily, čistě abych se ujistil, že netrpím halucinacemi vyvolanými extrémním stresem pod vlivem naší nepovedené schůzky. Nicméně podle toho, jak jí spadla čelist a jak na Spencera zírala, bylo zřejmé, že se nejedná jen o výplod mé fantazie.

„Takže... vypadá to, že budu muset běžet,“ omluvil jsem se a vstal od stolu. „No... a... co se toho účtu za čistírnu týče, možná ho budeš muset poslat do Buckinghamského paláce. Rád jsem tě poznal. Ces-tou vyrovnam účet.“

Fakt, že jsem jedenáctý v pořadí na britský trůn, jsem odjakživa bral jen jako takovou kuriozitu. Asi jako to, že umím vyvrátit oba palce. O obojím jsem se čas od času zmínil, když jsem chtěl na někoho udělat dojem. A upřímně řečeno, ty vyvrácené palce na lidi odjakživa zabíraly víc, protože *tomu* se aspoň dalo věřit.

Nijak nepomáhal ani fakt, že polovina internetových stránek mou existenci zcela přehlížela. Jakmile se dostanete přes magickou desítku, autoři si přestávají dávat práci s rešeršemi. Konec konců, jaké jsou taky šance, že všichni před vámi zcela nečekaně odstoupí?

Ukazuje se, že vyšší, než by jeden čekal.

Jakmile mě Spencer před restaurací posadil do auta, krátce jsem si zavolał s babičkou královnou, která mi objasnila některé podrobnosti ohledně právě probíhajícího zatýkání a požádala mě, abych co nejrychleji přijel do Londýna. Chtěla to se mnou probrat osobně.

Pak mě Spencer odvezl ke mně do bytu, kde jsem spěšně naházel do tašky nějaké oblečení, a odtamtud jsme zamířili rovnou na letiště, kde mě posadil do soukromého tryskáče a vyrazili jsme na jedenácti-hodinový let do Londýna.

Chvilí jsem se díval, jak píše, a najednou jsem si uvědomil, že bych měl taky vyřešit nějakou tu logistiku.

Ze všeho nejdřív budu muset zavolat svojí vedoucí, protože za půl hodiny bych měl být v práci.

Naštěstí mi to hned vzala.

„Ahoj Becco, tady Callum. Omlouvám se, ale dnes nezvládnou dorazit do práce.“

Becca si dlouze a dramaticky povzdechla. „Už takhle máme málo lidí, Callume. To sám dobře víš. Doufám, že máš aspoň nějakou solidní výmluvu.“

„Jsem na cestě do Anglie, protože jsem se stal následníkem britského trůnu,“ zkusil jsem.

Následovala krátká pauza. „To je fakt vtipný, Callume. Jestli tu nebudeš do devíti, koukej si sehnat papír od doktora.“

Pak se z telefonu ozvalo pípání.

Tak tohle šlo dobře.

Obrátil jsem svou pozornost ke zprávě, která mi přišla od Scotta do našeho skupinového chatu s Cliffem. Scott se nejspíš právě probudil a dostal chuť na trochu legrace. Očividně se rozhodl – jak jinak –, že se pobaví další epizodou ze série *Callum a katastrofické rande*.

Tak jak to včera večer šlo???

Skoro jsem slyšel, jak mu nedočkávě buší srdce.

Povzdechl jsem si a odpověděl.

Přerušili nás, nejspíš naštěstí, protože už předtím to byl větší a vznětlivější výbuch než Hindenburg.

Tu malou metaforu jsem tam přihodil pro Cliffa, jelikož před pár týdny jsem mu vykládal o jednom dokumentu o vodíkových vzducholodích, na což se tvářil mírně zaujatě.

V telefonu mi zavibrovala Scottova odpověď.

Cos provedl?

Nelíbí se mi, že hned předpokládáš,
že to byla moje chyba.

Já tě znám, Callume.

Tak fajn, dobře, byla to tak trochu moje chyba.
Polil jsem ji červeným vínem.

Takže neexistuje šance, že se ještě uvidíte?

Skončili jsme dost narychlo, nebyl prostor
bavit se o budoucích plánech.

Proč jste skončili narychlo?

Protože se tam ukázal agent Scotland Yardu
a oznámil mi, že se ze mě stal následník trůnu
a že mě musí doprovodit do Buckinghamského
paláce na schůzku s královnou.

Fakt vtipný. Protáhla se okýnkem na záchodech
a zdrhla ti, co?

Nejspíš by mě nemělo překvapovat, že mi s tím následníkem nikdo nevěří.

**Oknem mi někdo zdrhnul jenom jednou. Vážně oceňuju,
že se staráš, aby se na to nezapomnělo.**

Než mi od Scotta přišla další odpověď, mou pozornost upoutal Spencer a jeho napjatý telefonát.

Jakmile domluvil, podíval se na mě s tak hlubokými vráskami na čele, že by je šlo označit spíš za příkopy.

„Informace o zatýkání právě prosákla na veřejnost. Začíná mediální cirkus,“ hlesl a stiskl rty. „Musíme vás co nejrychleji dostat ke královně.“

Při pohledu na jeho výraz jsem naprázdno polkl. „Dobře.“

* * *

Při přistání v Londýně přšelo. Snažil jsem se to nebrat jako znamení, jelikož v Londýně prší pořád. Moje vzpomínky na návštěvy u otce jsou plné olovnatě šedého nebe a neustávajícího nudného deště.

Z letadla mě odvedli rovnou do rolls-royce přistaveného na ranveji. Myslel jsem, že tak to chodí jenom ve filmech, ale přesto jsem se nechal propašovat i se svou ošoupanou cestovní taškou na zadní sedadlo, kam si ke mně přisedl Spencer, a ještě jeden agent.

Pak už jsme se řítili po promáčených silnicích a já vyhlížel skrz tónované okénko ven.

Stal jsem se princem z Walesu, následníkem britského trůnu.

Snažil jsem se to nějak rozumově uchopit, jenže ta myšlenka byla asi jako papírek na poznámky, co přestal lepit a nyní volně pluje prostorem, unášen proudem mé mysli.

Zkusil jsem se na celou věc podívat z jiného úhlu.

Až babička zemře, stanu se králem. Těch pár lidí, co jsou teď venku – třeba ta paní, co se tamhle pere s deštníkem, nebo tamten pán běžící za autobusem – se stane mými poddanými. Až budou zpívat *Bůh ochraňuj krále*, budou tím myslet mě.

Dobře, tahle myšlenka byla tak absurdní, až mě rozesmála. Jenže jakmile se na mě Spencer s tím dalším agentem zadívali, hned jsem zase ztichl.

Sice jsem se nacházel ve stavu hraničícím s hysterií, přesto mi na mysli vytanula důležitá otázka.

Stojím o to vůbec?

Jen proto, že jsem další na řadě, to ještě nemusím dělat, ne?

Převrátilo by mi to život naruby. A ačkoli nemohu zastírat, že můj život nemá tak docela jasný směr a že v call centru pracuju jenom dočasně, dokud si neujasním, jak přesně chci se svým časem naložit, pozice krále v mých úvahách o budoucí kariéře nikdy nerezonovala.

Máma udělala s královským životem krátkou zkušenost v době, kdy byla provdaná za mého otce, a pak strávila dvaadvacet let mého života snahou ochránit mě před touto realitou, jak jen to šlo.

Kdyby ještě žila, co by mi asi poradila? Při tom pomýšlení se mi sevřelo srdce. Jednou z nejhorších věcí, se kterou se musím smířit, je žít bez jejího vedení a čelit světu sám.

Měl bych odstoupit a přenechat roli dědice nevlastnímu bratrovi Nicholasovi? S tím by byla britská veřejnost jistě spokojenější než s představou, že si jejich trůn hodlá uzurpovat nějaký Američan.

Přejel jsem si dlaní po tváři. Opravdu si musím promluvit s babičkou.

„Jedeme přímo do Buckinghamského paláce,“ oznámil mi Spencer. „Jako první se sejdete s Jejím Veličenstvem a v deset hodin se k vám připojí ještě premiér.“

„Premiér? Oliver Hartwell?“ vyhrkl jsem.

„Ano. Za vzniklé situace musí palác úzce spolupracovat s vládou. Královna nemá pravomoc měnit pořadí v následnické linii. To může udělat jen parlament.“

Myšlenky mi v hlavě vířily jako pingpongové míčky v hurikánu.

Zvolení Olivera Hartwella britským premiérem vyvolalo hlučné ohlasy dokonce i v Americe. Vnější politické události do bubliny

amerických zpráv zpravidla neproniknou, jelikož naši vlastní politici se nám doma o zábavu starají víc než dostatečně, ale Olivera Hartwella si americká veřejnost povšimla ze dvou důvodů. Zprvė vypadá jako filmová hvězda, jejíž obličej byste získali, kdybyste v nějaké grafické aplikaci spojili dohromady dvě tváře slavných osobností. V tomto případě bych k dosažení jeho zasmušilého a svůdně hloubavého výrazu zkombinoval Henryho Cavilla a Chrise Evanse.

Náš národ očividně zbožňuje pěkné tvářičky.

A zadruhé si Oliver Hartwell vydobyl prostor v našich médiích i z toho důvodu, že žil v manželství s dalším mužem.

První otevřeně homosexuální premiér jednoho z našich nejbližších spojenců v době, kdy se v Americe stahují nad právy LGBTQ+ komunity temná mračna.

Když k nám přijel na první státní návštěvu, mávalo na něj víc duhových praporů než vlajek spojeného království.

Při pomyšlení na setkání s Oliverem Hartwellem se mi roztrásl ruce.

Náš rolls-royce objel palác ze strany, minul památník královny Viktorie i hlavní vstup a zamířil ke skromnější bráně na severní straně. Venku stál dav fotografů a novinářů, a jakmile jsme zpomalili u policejní kontroly, autem se rozlehla ozvěna zběsilého cvakání blesků a křiku.

Ačkoli mělo auto tónovaná skla, sklonil jsem se.

Když mi v osmi letech zemřel otec, máma mě odmítla pouštět do Anglie na veřejné akce, jichž se účastnila moje rodina.

„Britský tisk tě sežere zaživa, když se necháš,“ varovala mě.

Od té doby se na internetu sice čas od času vynořil článek o „americkém princí“, ale mí charismatičtější a dostupnější příbuzní byli zřejmě dostatečným zdrojem zábavy. Máma se navíc těšila pověsti ženy, která je z představy táhlých soudních sporů doslova nadšená, takže jsem žil mimo dosah spárů a zubů mediálních vlků.

Až dosud.

Auto projelo obloukovým průjezdem na vnitřní nádvoří, kam zvědavé oči reportérů za branou už nemohly dohlédnout.

Odtamtud mě dostrkali do vstupní haly paláce, kde se leskla mramorová podlaha a vzduch byl prosycený vůní čerstvých květin.

Přistoupil ke mně jakýsi muž. „Vaše královská Výsost princ Callum?“

Mým titulem mě nikdy dřív nikdo neoslovoval a každopádně chvíli potrvá, než si na to zvyknu.

„Ano, to jsem já,“ odpověděl jsem.

Muž se mi uctivě poklonil. „Jmenuji se Raymond Edwards a jsem vašim osobním tajemníkem. Od této chvíle vám budu k dispozici.“

Raymond byl drobný muž s tmavými vlasy a světlýma očima. Nejvýraznější na něm byl jeho hustý tmavý knír. Skoro jsem se bál, že se začne vlnit a odplazí se mu z tváře pryč.

V duchu jsem zaslechl ozvěnu máminých slov. *Nikdy nevěř chláp-kovi s knírem*. Její doporučení se zakládalo na pravdě. Dějiny jsou plné ničemu s vousy nad horním rtem. Může tam být souvislost.

„Rád vás poznávám, Raymonde,“ řekl jsem a potřásl mu rukou.

Musela to pro něj být zvláštní situace. Ještě včera pracoval pro mého strýčka Alberta, předchozího následníka trůnu, a najednou má pracovat pro mě. Že by ho z toho, jak se mu život otočil kolem dokola, taky rozbolelo za krkem jako mě?

„Potěšení je na mé straně,“ odpověděl ihned, nicméně jeden konec knírku se mu stočil nepatrně níž, jako by s těmi slovy nesouhlasil. „Její Veličenstvo na vás již čeká v salonku.“

Přestože jako malý jsem byl v Buckinghamském paláci mnohokrát, nejspíš bych se v něm bez navigace nevyznal. A tak jsem byl vděčný, že mě chodbami provedl Raymond.

Ze stěn na mě shlížely portréty mých předků. Těžko si v jejich očích nepředstavovat znechucení ze zjištění, že si na jejich prastarou korunu dělá nároky nějaký Američan.

Otřel jsem si dlaně do džínů a ztěžka polkl.

Raymond otevřel dveře a pokynul mi, abych vstoupil.

Zhluboka jsem se nadechl, narovnal se a vešel.

Královna Katharine stála u vínových závěsů na druhé straně pokoje. Jako královna strávila na trůnu už čtyřicet let. Pomohla svůj národ provést válkami, obdobími ekonomických krizí i pandemií.

Po celou tu dobu byla spolehlivým zdrojem stability v neustále se měnícím světě.

Přišla o syna i o manžela a během posledních osmačtyřiceti hodin se dozvěděla, že ji zradili téměř všichni členové rodiny.

A přesto přede mnou stála s dokonale rovnými zády.

Sklonil jsem uctivě hlavu tak, jak mi bylo v dětství vštípeno, a instinktivně se poklonil.

Když jsem se na ni pak podíval, v kašdické vrásce na její tváři jsem spatřil důstojnost a odhodlání. Její modré oči ani na okamžik nezakolísaly.

„Ahoj babi,“ pozdravil jsem.

Babička se pousmála. Jenže unaveně a jakoby s námahou.

„Ráda tě vidím, Callume,“ řekla tiše.

Došel jsem k ní a políbil ji na tvář. Babička odjakživa voněla směsicí růží a šeríku.

Jako dítěti mi to dodávalo pocit jistoty. V papučích nebo v korunných klenotech, pokaždé voněla stejně.

Neviděl jsem ji už čtyři roky. Když byla posledně v Americe, vtěsnala si do programu mezi královské povinnosti i soukromou večeři se mnou. Skvěle jsme si tehdy popovídali o historii Grónska, která mě tehdy zajímala. Babička vypadala zaujatě, když jsem ji poučil, že lidé ostrov osídlili již před čtyřmi a půl tisíci lety a že mezi jednotlivými městy tam dodnes nevedou silnice ani železnice.

Tehdy by ani jednoho z nás nenapadlo, že se příště sejdem za těchto okolností.

„Jak se máš?“ zeptal jsem se.

„Zažila jsem i lepší týdny,“ povzdechla si. Ta tichá rezignace v jejím hlase mi rvala srdce.

Na závěr své vlády by se neměla zabývat něčím takovým. Měla by odpočívat a bilancovat nad svým celoživotním odkazem, ne sledovat, jak se její dílo hrouť vinou chamtivých dětí a vnoučat.

„Je mi moc líto, co se stalo,“ řekl jsem.

„Komentátoři už teď spekulují, že to bude znamenat konec monarchie,“ prohodila netečně, jako bychom se nebavili o zániku instituce, které obětovala celý život, o konci víc jak tisícileté tradice.

Najednou jsem na své příbuzné, kteří na ni tuto katastrofu seslali, dostal strašný vztek.

„Co ode mě potřebuješ?“ zeptal jsem se.

Ani na chvíli ze mě nespustila pohled svých modrých očí.

„Potřebuji, abys mi pomohl zachránit Korunu.“ Ačkoli to řekla svým obvyklým přízvukem britské šlechty, v její dokonalé výslovnosti jsem zaznamenal i dosud neslýchaný podtón. Skoro jako by prosila.

A tak jsem jí složil slib, jehož slova byla těžší a měla větší váhu než všechno, co jsem během svého dosavadního života řekl.

„Udělám vše, co bude v mých silách, abych ti monarchii pomohl zachránit.“

Kapitola 5

CALLUM

Úleva, která se babičce objevila ve tváři, mě zahřála u srdce. V danou chvíli jsem byl odhodlaný udělat cokoli, jen aby se cítila líp. Klidně bych se postavil třeba na hlavu a zarecitoval její oblíbenou Shakespearovu hru, *Mnoho povyku pro nic*. Nebo bych s její smečkou corgiů nacvičil improvizované taneční vystoupení na její oblíbenou písničku od Diany Ross.

Protože si zasloužila daleko víc, než v tuhle chvíli dostávala.

Nicméně, ještě než se posuneme k čemukoli dalšímu, bylo třeba vyslovit myšlenku, která mi začala vířit hlavou předtím v autě.

„Mohl bych taky odstoupit, pokud bys myslela, že to pomůže, protože Nicholas bude jakožto dědic trůnu stravitelnější,“ nabídl jsem jí. „Uvědomuju si, že můj neanglický původ nejspíš všechno ještě víc komplikuje.“

Ne že bych v Británii strávil nějak moc času, ale dokázal jsem si představit, že můj kalifornský přízvuk možná nebude tím, co lidé očekávají od prince z Walesu.

Zdálo se, že babička mou nabídku pečlivě zvážila, než zavrtěla hlavou. „Ne. Nechci nástupnickou linii ještě víc měnit. A navíc si nejsem jistá, že Nicholas se svou náturou hodí na krále.“

Copak si myslí, že já ano? Její důvěra v moje schopnosti mě sice potěšila, ale tak úplně jsem ji s ní nesdílel.

Hlavou mi problesklo, co vím o svém mladším nevlastním bratrovi. Je mu dvacet dva a právě vystudoval Oxford. Má vzdělání z těch nejprestižnějších britských škol a je archetypem vysoce postaveného aristokrata hrajícího pólo. Rozhodně vypadá a zní jako princ víc než já. Když jsem ho viděl posledně, byl v Kalifornii na nějaké pánské jízdě. Dali jsme si spolu brunch. Měl těžkou kocovinu a z našeho setkání jsem nabyl dojmu, že jeho život se točí kolem popíjení s výkvětem mladé evropské smetánky v nejrůznějších exotických destinacích po celém světě.

„Bude ovšem potřeba, aby Nicholas s Amelií jakožto druhý a třetí v pořadí přiložili ruku k dílu, jelikož je nutné zastat mnoho královských povinností. Navíc vzhledem k tomu, jak moc se Amelie soustředí na studium, stihne vypomocť jen s některými.“

Ačkoli ani jednoho z nevlastních sourozenců neznám dobře, pro Amelii mám slabinu. Je krásná a navíc inteligentní. Náš vztah v současné době spočívá na vzájemném sdílení vtipných memů. Ze vzniklé situace by mohlo vzejít dobrého aspoň to, že lépe poznám nevlastní sourozence. Vzhledem k tomu, že moji rodiče se rozvedli, když mi ještě nebyl ani rok, a následně jsem vyrostl na druhé straně Atlantiku, je pochopitelné, že jsme si prakticky cizí.

Pak do pokoje vešel nějaký komoří. „Právě dorazil premiér, Vaše Veličenstvo.“

„Děkuji, Clive, pusťte ho dál,“ řekla mu babička.

Pročísl jsem si rukou vlasy.

„Nejsem si jistý, že jsem připravený na setkání s premiérem,“ ozval jsem se.

„Bude to jen neformální schůzka,“ ujistila mě babička. „Nyní budeme s vládou muset úzce spolupracovat, a tak jsem myslela, že bude dobré, když se seznámíte. Oliver je dobrý člověk. Trochu příliš vážný, ale to jsou během prvního funkčního období všichni.“

Z jejího hlasu zněla tíha dějin. Ona už koneckonců zažila pěknou řádku premiérů.

Zvuk otevírajících se dveří odpoutal mou pozornost od babičky k přicházejícímu Oliveru Hartwellovi.

Na sobě měl modrý oblek, který dokonale podtrhoval jeho nevšední krásu. Tmavé vlasy, ostře řezané lící kosti a výrazné čelisti, které byly porostlé náznakem strniště. Jako by byl tak mužný, že mu vousy začnou růst ve vteřině, kdy si je oholí.

Když se vydal po koberci směrem k nám, vypadal každým coulem jako premiér, jako člověk, který má vždy všechno pod kontrolou.

„Vaše Veličenstvo,“ pozdravil a uklonil se babičce.

Pak se otočil ke mně a kývl mi na pozdrav. „Vaše královská Výsosti.“

Podal jsem mu ruku, jelikož mi přišlo směšné, aby se mi Oliver Hartwell klaněl, a domníval jsem se, že čím dřív si to vyjasníme, tím líp.

Oliver mi s ní potrásl.

Můj svět se vychýlil z osy.

Tedy, ne že by z ní nebyl vychýlený už předtím, ne že bych neměl dojem, že jsem se ocitl v nějaké úplně jiné galaxii – ale když mi Oliver stiskl ruku svou suchou dlaní, vykolejilo mě to. Jako by se se mnou pokoj zatočil.

Zhoupl se mi žaludek.

Co to mělo být? Na nikoho jiného jsem podobnou fyzickou reakci ještě nikdy neměl.

Závratě vyvolané přítomností premiéra. Je to něco běžného?

Oliver se zamračil a sjel očima k našim spojeným rukám, jako by i on zaznamenal něco, co si neumí tak docela vysvětlit.

Celý jsem se rozechvěl, jako by mnou právě projel proud. Nebo jako bych vypil příliš mnoho kávy.

Když jsem otevřel pusu, začal jsem nesmyslně blábolit. „Moc rád vás poznávám, pane premiére. Myslím, že to, co jste udělal pro zastoupení LGBTQ+ komunity v politice, je úžasné. Je vážně bezva, že dnešní mládež může vzhlížet k někomu, jako jste vy.“

No skvěle. Rozplývám se tu jako nějaký nadšený fanoušek. Vynikající způsob, jak navázat funkční profesionální vztah s jedním z nejmocnějších mužů na světě. Co udělám příště? Požádám ho o autogram?

„Já... děkuji,“ vykotkal Oliver a rychle mi ruku vytrhl. Čemuž jsem se nemohl divit, jelikož nikdo vědecky neprokázal, že blábolení a idiocie nejsou nakažlivé.

Ihned jsem pocítil, jak mi jeho ruka chybí.

„Také vás rád poznávám,“ dodal.

Pak zaletěl pohledem k babičce, která nás mírně nesouhlasně pozorovala.

Že by právě přemýšlela o svém dřívějším tvrzení, že pro budoucnost monarchie jsem tím pravým? Vlastně bych se za to na ni nemohl zlobit.

„Já a Oliver se scházíme jednou týdně, abychom spolu prošli vládní záležitosti a aby mě seznámil s legislativou, kterou je třeba podepsat, než vejde v platnost,“ sdělila mi.

Přikývl jsem. To, že královna musí každý zákon definitivně stvrdit svým podpisem, je málo známý fakt britské konstituční monarchie. Referát na téma dějin evropských monarchií, který jsem musel vypracovat v rámci nedokončeného studia, mi najednou začal připadat tak nějak užitečnější.

„Už jsme navrhli podobu zákona, kterým členy vaší rodiny figurující v onom skandálu vyřadíme z nástupnické linie,“ informoval babičku Oliver. „Předložíme ho v horní i dolní sněmovně zároveň. Předpokládáme, že během pár dnů bude schválen bez jakýchkoli obstrukcí.“

Jeho autoritativní způsob vyjadřování mě natolik zaujal, že jsem odpověděl s několikaveršinovým zpožděním.

„Dobře.“ Jak brilantní odpověď. Oliver jistě musí obdivovat můj intelekt.

„Tiskové odbory všech paláců nepřetržitě pracují, aby nastalou situaci nějak zvládly,“ ujistila babička Olivera. „Panuje všeobecná shoda,

že prince Calluma musíme postavit před publikum co nejdříve. Musíme britské veřejnosti ukázat, že královská rodina bude v plnění svých povinností pokračovat bez přerušení.“

„Show must go on,“ prohodil jsem bez přemýšlení.

Babička se na mě otočila a změřila si mě tázavým pohledem.

„Neříká se to tak v showbyznysu?“ vyhrkl jsem. „Že show musí pokračovat? Hádám, že budu jedním z úvodních aktů. Doufám, že se ode mě neočekávají žádná akrobatická čísla na hrazdách, protože mám hrůzu z výšek, ale třeba plivání ohně bych byl ochotný zkusit.“

Blábolil jsem dál a babička si udržovala přísně neutrální výraz. Dobře věděla, jak umím popustit uzdu fantazii. Navíc má na programu zhruba dvě stě veřejných vystoupení ročně. Takže se už musela setkat s více blábolícími idioty. Musí nás být přece víc.

Zato Oliverův pohled naznačoval, že jsem mu právě potvrdil jeho dřívější předpoklad a opravdu jsem idiot.

Rozhostila se mezi námi vteřina skutečně mučivého ticha, než Oliver promluvil: „Co třeba klauna? Toho byste si vyzkoušet nechtěl?“

Nadšeně jsem přikývl. „Mám pocit, že na klauna bych měl nadání. Myslím, že červený nos by mi vážně slušel.“

„Souhlasím,“ přitakal Oliver, přičemž mu zacukalo v koutku úst a jemné vrásky okolo jeho očí se maličko prohloubily. Nevěřící jsem na něj zíral. Existuje šance, že se mi podařilo pobavit Olivera Hartwella? To jistě ne. Vždyť Oliver je proslulý svou neochvějnou vážností.

„Zařídíme Callumovi nějaké školení komunikace s médii,“ poznamenala babička, jako by to bylo něco naprosto samozřejmého.

„To je vždy krok správným směrem,“ souhlasil Oliver. Podařilo se mu při tom udržet tvář, což svědčilo o jeho pokročilých diplomatických schopnostech. Žádný div, že to dotáhl až na premiéra.

„Jak víte,“ pohlédl na babičku, „v této krizi se můžete spolehnout na plnou podporu vlády. Kdybyste od nás cokoli potřebovala, stačí říct.“

„Děkuji,“ poděkovala babička. „Cením si toho.“